

„Black and Black". Mr. Lopez Brijse met „Mollie", herkomstig uit Constantinopel, eigend. Mrs. M. Lopez Brijse.

KATTENTENTONSTELLING

KUNSTZALEN D'AUDRETSCH

Hoogewal te Den Haag

(foto's Haagsch Illustratie- en Persbureau)

Miss Inez Dexter, met „Bookie", witte Angora, (1e prijs).

„Teddy Bear", van Mrs. Lopez Brijse, uit de klasse bonte en andere kleuren. (1e prijs).

ZOO heeft dan Den Haag na 12 jaar weer zijn Kattententoonstelling gehad. Het was een persoonlijk initiatief van Dr. Woudenberg en den Heer Peters en dit moet gezegd, de enorme toeloop, de file voor de zalen die in vierdubbele rij tot de stallen der Koningin stond, bewees hoeveel belangstelling er voor onze huisdieren is.

De „show" was wél de moeite waard. Prachtige katten waren er: „silver tabbies", chinchilla's (die we hier nog bijna niet hebben), „silver smokes" en „witte angora's met gouden of blauwe oogen" — en huis-katten van allerlei slag. Weet ge wat één van de zeldzaamste poesen is? De zwarte kortharige met gouden oogen.

Men vindt bijna geen absoluut zwarte, meestal zit er onder de kin een klein, verraderlijk plekje wit, een paar haartjes, maar genoeg om de kat buiten mededinging te stellen in de klasse „zwarte katten" en te weinig om haar in de „zwart en wit" een kans op een prijs te geven.

Mr. Simpson, de Engelschman die zoo zeer in katten belangstelt en wiens „Book of the Cat" een der meest volledige werken over „poessiekat" is, meent dat er zoo weinig belangstelling is voor de zwarte katten om de slechte reputatie die ze hebben, als zouden ze zijn „slechte voortekens" of „ongeluksboodschappers".

„In Duitschland", beweert hij „mogen zwarte katten

„LEPIPO"

van Mr. H. J. de Jong, behaalde 1e en spec. prijs, klasse drie-kleurige lapjeskatten

niet bij kinders komen, en 't feit dat een zwarte kat een ziekenkamer binnenkomt kan héél een familie in rouw dompelen, als ware wezenlijk de Dood zelf binnen getreden. In schemer zoo'n dier tegenkomen was een onoverkomelijk onheil. Waren ze ook niet, inderdaad, in de literatuur en op doek de onafscheidbaren van tovenaars of heksen, en meer dan één kat heeft met meester of meesteres moeten boeten voor 't bijgeloof van dien tijd.

Ik herinner me in Oelechem, een dorpje in de Kempen, een oud vrouwtje dat een zwarte poes had. „Hekske" noemden ze haar, uren in de rondte. Toen ik eens vroeg: „Waarom noemde gullie Trineke „t. Hekske"?" zei 'n klein meisje: „Hedde dan niet zien dā ze ne zwarte kat heit?"

„Simpson" vertelt tot onze geruststelling (want wie is niet een beetje bijgeloovig?) dat er ook wel streken zijn waar de zwarte kat in aanzien is.

In Schotland b. v. zegt een volksliedje

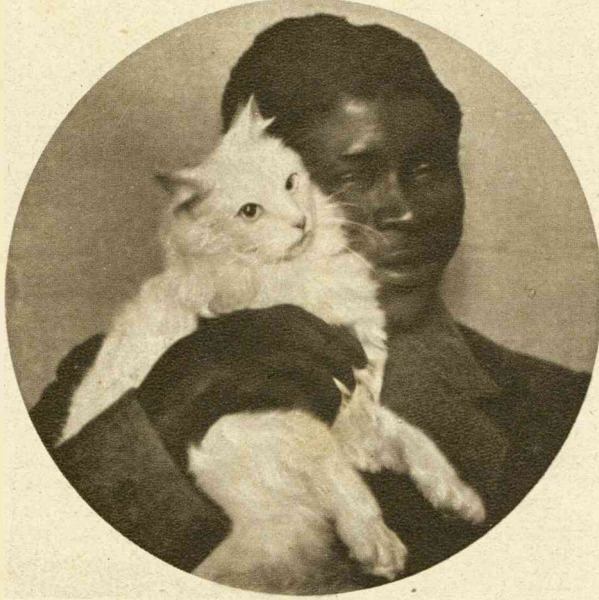
„Whenever the cat of the house is black
The lassies of lovers will have no lack!"

In Cornwall wil een oud bijgeloof, dat zeere oogen bij kinderen te genezen zijn, door negen maal, in den maneschijn, de staart van een zwarte kat er over te strijken.

De kat en de hond, veel meer dan andere huisdieren, hebben, zoover we na kunnen gaan, de eer genoten in schilderkunst of literatuur naast de menschen genoemd te worden.

In Sanskriet-verzen hooren we al van de kat; op de Egyptische frises vinden we haar en zelfs gebalsemde kattenmummies zijn geen zeldzaamheid. De oudst bekende namen voor de kat waren: Mau-Mia, Maau of Maou en een oud geschrift in steen van 1600 v. C., bewaard in een Museum te Berlijn, heeft nog de inscriptie „Mau".

Wij, in Holland, wij kennen nog niet de echte „Cattery". Ik zeg „nōg" niet, want ik geloof zeker, dat deze tentoon-

BLACK AND WHITE

stelling, die naar men me zegt, een Kattenclub ten gevolge zal hebben, zeker het verschijnen der eerste Hollandsche kattenteelt ten gevolge hebben zal.

Mr. Western uit Sandy (Cy. of Bedford), de beste inzender ditmaal, heeft een Cattery waar altijd minstens 60 stuks te vinden zijn: „cream-reds" „silvergry's" „silver tabbies" „chinchillas" „tortoisshells", witte, zwarte en roode katten. De roode kat is vooral voor het „fokken" van groot belang omdat ze bij kruising zulke goede resultaten geeft, maar van het grootste belang blijft de huizing der viervoeters. De poes is een van de moeilijkste dieren om in gedeeltelijke gevangenschap goed en lustig te houden. Ze heeft nog altijd haar oorsprong niet vergeten en is behalve belust op vrijheid en roof, nog ontzettend eigenzinnig en impulsief.

Probeert eens een kat op een stoel te zetten, ze blijft niet zitten zooals ge haar zet, ze draait en draait en wil zelf haar plaats en houding kiezen. Een poes zal doodongelukkig zijn in een kamer, zodra ge ze daar zét en als ze voelt dat ze er blijven moet, mauwt ze tot ge ze er weer uit laat. De kat is toch, met al haar fouten, één van de genoeglijkste dieren. Denk u een rustige avondkamer met niets dan een kloktik en 't purren van de poes. Haar zachte, onhoorbare gaan, haar voorname, nonchalante voorzichtigheid, haar hoog negeeren van gevaar als ze op uw schrijftafel of buffet tusschen al de ietsjes doorkruipt!

Haar sierlijke liefkozing van kopjes geven — haar haat tegen nat en vuil en haar aristocratische rustigheid. — Zie, al die qualiteiten, zoo goed als haar fouten, dienen bedacht te worden, komen in aanmerking, bij den bouw van een cattery. Ze moet droogte hebben en zon, waar ze zit — de poes, en 'n beetje ruimte om te springen, een boom om te klimmen en te zitten. Want een poes is nieuwsgierig, niet van de snuffelige en snuivende nieuwsgierigheid als de hond — maar van een kalme geduldige, observerende nieuwsgierigheid.

HET BESTUUR EN DE KEURMEESTERS VAN DE HAAGSCHE KATTENTENTONSTELLING.

Van links naar rechts: Mr. T. B. Mason, keurmeester; Mr. F. W. Western, Engelsch exposant; A. A. Potvliet, keurmeester; M. Peters en Dr. N. P. Woudenberg, bestuursleden. (foto J. B. Hijmans)

En dan reinheid. Een cattery moet goed schoon te houden zijn en mag niet, zelfs al vinden de katten 't wel aardig, bezocht worden door ratten.

De rat is, in zekeren zin, de grootste vijand van de poes, niet de poes van de rat, de poes mag haar wel —. De rat, in schijn slachtoffer, zelfs wanneer ze dat wordt, wrekt zich onbarmhartig door de besmetting die ze overbrengt.

Een cattery waar ratten zijn deugt niet. Al héél gauw merkt men dat de katten huidziekte krijgen en lang niet altijd van ongevaarlijken aard.

Dan moet in een cattery liefst niet gestookt worden maar het huisje zóó gebouwd zijn dat er geen regen of wind kwaad kan doen

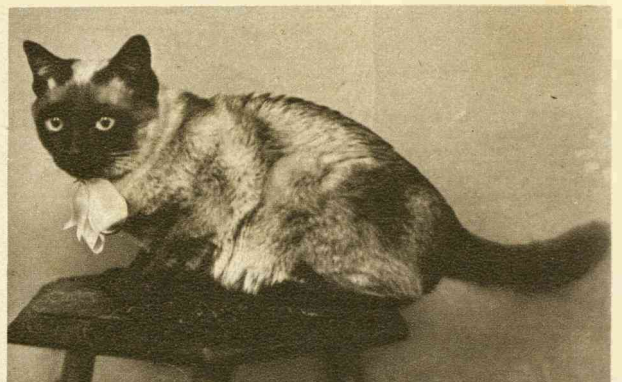
Natuurlijk is een „cattery" bijna onontbeerlijk voor tentoonstelling-katten. Op een tentoonstelling doet de „oogenblikkelijke toestand" waarin de kat verkeert, veel. Neem de mooiste poes, met een slechte, slordige of verwaarloosde vacht —; ze is niets waard als prijswinster.

Het laatste nieuwe soort in Londen is de echte „Maux", die hier nog niet was. 't Is een heel bijzonder soort, dat evenals zekere honden zijn glorie vooral stelt in zijn staartloosheid. 't Zijn goede, maar zuinige moeders, die bijna nooit meer dan één jong te gelijk ter wereld brengen.

Voor wie een cattery willen beginnen, zou ik zeggen, volg Mr. Mason's (the first and famous English Cat-judge) raad op.

Laat van de Western Cattery een moedertje komen die jongen wacht, liefst, om te beginnen chinchilla's, die zijn aanmoedigend en wel sterk.

Mr. Western vertelde me, dat hij behalve zijn 60 katten, waarvan hij jaarlijks 60 à 70 jongen heeft, ook nog 40 colliers houdt en ongeveer een 50 raskonijnen.

„RAPETON"

Siameesche kat, klasse uitheemsche, 1e prijs, eigendom van Mej. J. van Wulfften Palth

Of wij ooit zulke liefhebbers krijgen zullen? Zeker is dat 't initiatief van de heeren Peters en Woudenberg velen heeft doen inzien dat een kat nog wat anders zijn kan dan een levende muizenval.

Het kleine huispoesje No. 2 dat een eersten prijs kreeg was maar een gevonden diertje, een straatpoesje, maar een „fleur du pavé."

Dat was van alle de poes die de meeste punten haalde. Het publiek? Twee duizend menschen, meer, op één dag! Zelfs de futuristen hebben zoo'n succes niet gekend. En wat al teederheid. Moeders, die hun kinderen zonder aarzelen op kostschool doen, vonden het „vreeselijk" om haar poesje voor 2 dagen te missen.

Een klein meisje stond voor de kooi van haar beprijsde poes met een air of ze haar zelf gemaakt had.

Ernstige menschen waren er. 'n Geleerd melkbont koetje vol van naar buiten stralende knappigheid waagde zich tusschen al deze ijdel — en de poesen smaalden hem met haar gemauw en één — één — ... er was een man met een schoffeltje en een blik en die werd gauw geroepen.

Mr. Mason, dear Mr. Mason en Mr. Portvliet (vergeef me dat ik u nu eerst noem, vreemden gaan vóór) — ik heb de keuring bijgewoond, ik heb hun eerlijk, moeilijk werk gevolgd als ze langs de kooien gingen, iedere kat om de beurt eruit nemend — en 't is ergerlijk als er dan na afloop menschen zijn die „niet begrijpen waarom hun kat niet etc. etc." en brutalere die insinueren dat zoo'n vreemde snoeshaan enz. enz. — Il est difficile de contenter tout le monde et son père, vooral als je niet eens aan tevredenstellen mag denken.

De Kattententoonstelling was een succes en die van 't volgend jaar belooft nog héél wat meer.

ELLEN FOREST.